

Pienen maalaistalon pihalla oli leikkiviä lapsia. Nämä olivat hippaa keskenään vanhempien vahtiessa. Lapset olivat iältään kaikki alakouluikäisiä, ja heillä riitti tarmoa ja energiaa leikkeihin. Taivas oli tummien pilvien peitossa enteillen sadetta. Vuosi oli 2070 ja suurin osa Suomen väestöstä oli siirtynyt takaisin maataloilla asumiseen kaupunkien infrastruktuurin rapistuessa. Tällä kyseisellä maatilalla asui kolme perhettä, ja lapsia oli yhteensä seitsemän. Alkoi sataa vettä ja vanhemmat alkoivat huhuilla lapsia sisälle. Yllättäen kirkas salama leimahti pihan keskellä olevaan koivuun. Sähköpurkaus hyppäsi maan kautta ja osui puun lähellä olleeseen kymmenenvuotiaaseen tyttöön. "Annika ei!", huudahti tytön äiti ja ryntäsi hakemaan maahan lyhistynyttä tytärtään samalla kun sade ylti piiskaavaksi kaatosateeksi. Tyttö oli valahtanut tajuttomaksi ja hänen äitinsä kantoi hänet sisälle taloon. Kaikki muutkin menivät sisälle salamoiden leimahdellessa. Ukkosmyrsky oli alkanut äkisti ja varoittamatta. Sisällä talossa Annikan isä soitti hätänumeroon. Hätäkeskus ilmoitti ambulanssin lähtevän hakemaan tyttöä. Ambulanssin kuljettaja kiroi rankkasadetta, joka teki eteen näkemisen todella haastavaksi. Tavallisesti hän piti työstään, mutta juuri nyt ei ollut sellainen hetki. Ambulanssin tuulilasinyykkijät eivät ehtineet pyyhkiä kyllin tehokkaasti kaatosateen tuomaa vesimäärää. Jossain leimahti salama ja sitä seurasi ukkosen jyrähdys. Kuljettaja keskitti katseensa tiehen tähytäen sadeveden luoman verhon läpi. "Varo tuota tornadoa!", apukuskin paikalla oleva naispuolinen ensihoitaja huudahti. Tien laidassa oli pyörrepatsas, joka oli lipumassa ambulanssin eteen. Ambulanssi joutui väistämään vastaantulijan kaistalle. Pyörremyrskyn imuvoima keikautti autoa mutta se pääsi jatkamaan matkaa muuten ongelmitta. Ambulanssi kurvasi maalaistalon pihaan ja ensihoitajat kiiruhtivat paarien kanssa sisälle taloon ja tulivat pian takaisin ulos kantaen tajutonta tyttöä paareilla. Tämä lastattiin ambulanssiin, jonka jälkeen se lähti kiireesti takaisin tien päälle. Lääkäri Aatu Heinonen näki kuinka sairaalan käytävällä tuotiin tajutonta tyttöä hoitoon. Hän seurasi tätä huoneeseen. "Mikä on tilanne?", Heinonen kysyi ensihoitajalta. "Elintoiminnot ovat vakaat. Hengitys kulkee ja sydän sykkii normaalisti", ensihoitaja sanoi. Kyseessä oli jo toinen äärisään uhri tänään. Juuri vähän aikaa sitten oli sairaalaan tuotu mies, jonka päähän oli osunut myrskytuulen sinkoama oksa. -Ei minun lapsuudessani ollut näin rajuja säitä, Heinonen muisteli. Seuraavana päivänä Annikan vanhemmat tulivat katsomaan tytärtään. Tyttö makasi tajuttomana sairaalan vuoteella. Hän oli tiputuksessa. Sairaalahuone oli koruttoman näköinen, vaaleine seinineen ja vähine kalusteineen. Huoneen silmiinpistävin asia oli robottiaivustaja. Tällä valkoisella robotilla oli humanoidimainen ylävartalo ja alavartalossa jalkojen tilalla renkaat. Aatu Heinonen ohjeisti robotin hakemaan lisää liuosta tiputusta varten, sitten hän tervehti vanhempia. Nämä joutuivat väistämään oviaukosta ulos pyrkivää robottia. "Kuinka hän voi?", Annikan äiti kysyi. "Elintoiminnot ovat vakaat, mutta tajunnan tila on vielä heikko. On kuitenkin todennäköistä että hän herää parin päivän sisällä", Heinonen vastasi. Annikan isä katsoi ulos sairaalan ikkunasta. Sairaalaa vastapäätä olevan tasakattoisen rakennuksen katolla oli ihmisiä. Yksi heistä seiso i katon reunalla ja kaatoi jotakin pölyä lasipurkista. Pöly levisi ilmaan laajana pilvenä. "Mitä tuolla tapahtuu?", Annikan isä kysäisi. "Tuo vastapäinen rakennus on krematorio. Katolla olevat ihmiset pitävät muistotilaisuutta. Nykyään näillä main on tapana heittää vainajien tuhkat ilmaan. Viime aikoina on useita ihmisiä kuollut trooppisilta alueilta Suomeen levinneiden tautien kuten malarian ja paiseruton takia. Ilmaston lämpeneminen on todellakin aiheuttanut harmia." Yllättäen Annika heräsi tajuttomuudestaan. Hän katseli hämmentyneenä ympärilleen. Hänen vanhempansa tulivat saman tien halaamaan häntä. Heinonen katseli liikuttuneena vierestä. Oli aina ilo nähdä parantumisia ja läheisten onnea.